

שמחת תורה וטהר לבנו

מענה על שאלות רבות בפרשה
זויד'עליים מקוריים וזויד'וקלים ע'צוביים

לשמחת החתונה
של ש"ב הרב יהודה בנימין פרז'נסקי שליט"א
בנו החתן יוסף יחזקאל הלוי הי"ו
עב"ג

דינה רחל תחי'
שתתקיים אור לב' חשוון תשפ"ז
בורא עולם בקניין השלם זה הבניין
ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל
באהבה ואחוה ושלוש ורעות - בשורוק

ב"ה כבר יצאו לאור 4 כרכי "וטהר לבנו"
שמות - ויקרא - במדבר - דברים
ובס"ד כרך "בראשית" - יצא השבוע אי"ה
ואנא התפללו להצלחת שותפי רבי אברהם בן שושן בס"ד תמיד

מתוך 1000 סמים נשארו בודדים ממש, אצל המחבר יוחנן ריינר 0527120333 בבני ברק, "בחינים" ללומדים בספר

כל ספרי המחבר
בעל "וטהר לבנו"

בראשית

שמות

ויקרא

במדבר

דברים

וטהר לבנו – שמחת תורה

הברכה לפני מותו – מדוע שמחת תורה לא בז' אדר ביום פטירת משה???

רק לאחר כמה שנים בפלפולו **תמונה ט"ז**, לכן לא רצו לחגוג ביום זה את סיום התורה.

ואפשר עוד לפרש שהנה לא כל עם ישראל בכו 30 יום בפטירת משה וכפי שדייקו רש"י והמפרשים, וייתכן שיש כאלו שבכו קצת פחות כי שמחו בשמחת שלימות התורה. **על** כן מחמת שהיה חוסר אחדות בלב ובמעשים אצל עם ישראל בעניין זה וביום זה, לכן נקבע יום שמחת תורה בתאריך אחר שבו כולם התאחדו כאיש אחד בלב אחד.

והיום שנבחר הוא יום לאחר שבוע של סוכות, שבו היה איחוד 4 המינים שהם מסמלים את איחוד כל חלקים עם ישראל שהתאחדו במטרה לעשות רצון אבינו שבשמים, וזה היום המתאים ביותר, **כי** כך ביחד נחגוג באחדות את סיום קריאת ספר התורה, בדיוק כפי שבאו וקבלו את התורה בסיני **כאיש אחד בלב אחד** באחדות מושלמת!!!! ואכן התורה מסתיימת ב"**לעניי כל ישראל**", כי באמת אז כל עם ישראל מאוחדים ביחד בעיניים פקוחות לראות את מאור התורה ולהתקרב לה'.

אז הבה נתאחד כולנו כאיש אחד בלב אחד ונחגוג את שמחת התורה מתוך ידיעת התורה, או לפחות מתוך שאיפה אמיתית להגיע לידיעת התורה מושלמת, או לפחות להשתתף ולתמוך בלומדי תורה, והעיקר לעשות רצון אבינו מתוך אחדות עם ישראל ואמן ואמן.

וזאת הברכה – כולם עולים לתורה

ועלינו לדעת ולזכור שעל כל ברכה שברך משה הוא התפלל, ואכן בתהילים יש 11 מזמורים שאמרם משה על 11 ברכות השבטים, וזה מתחיל מתפילה למשה איש האלוקים **תהילים צ' – ק"א** עד מזמור לתודה כולל.

ויש במדרשים מחלוקת מה קדם למה, האם התפילות קדמו לברכות או הברכות קדמו לתפילות.

ובפשטות לפני ברכה צריך תפילה בכדי שהברכה תתקיים, אבל גם אם נאמר שהתפילות היו אחרי הברכות במקרה של ברכות משה זה מובן, כי קדם לברכות שירת האזינו ושימה בפייה וזה כוחו גדול מאוד, וכפי שהעיד משה שלא דבר ריק הוא מכס, ולכן יכול היה משה לברכם גם קודם התפילה.

בשמחת תורה הציבור ואפילו הילדים הקטנים עולים לתורה בשמחת תורה, וקוראים שוב ושוב את ברכות משה, עד אחרון העולים, כי כך מתקיים "**שימה בפייהם**" גם בברכות משה.

וייתכן שכל זה בזכות שמשה רבינו קיים בשלימות את מצות הבורא "**ושימה בפייהם**" בשירת האזינו, לכן זכה וזכינו שאת ברכותיו שהם דבריו האחרונים שבהם נפרד מעם ישראל, גם בזה יתקיים "**שימה בפייהם**".

ומשה רבינו שהשתוקק במשך 40 שנה לברך את ישראל ולא הצליח כי השטן הפריע לו, אז עכשיו הוא מתענג מאוד, על שברכותיו בסוף חייו חרוטים בפינו לדורי דורות.

ואולי יש עניין לקרוא בשמחת תורה את המזמורים הללו שאמרם משה בעת הברכות. אך לא שמעתי כן מעודי, ואשמח למקורות.

וזאת הברכה אשר ברך משה את בני ישראל לפני מותו

ומברך ברכות התורה, ואפילו ילד קטן מברך לבד ומקבל עליה לתורה כגדול, שזה התיירו ונהגו לעשות רק שמחת תורה בלבד.

ועליית "כל הנערים" שעושים בסוף העליות לכל הפעוטות, זה אולי בא לרמז כפי שנהג משה רבינו, כי אכן גם משה בסוף הברכות כללם כולם ביחד בברכות, וכפי שכתב **רבינו בחיי** על הפסוק "**אין כאל ישורון**", אחר שסיים לברך השבטים אחד אחד התחיל עתה לדבר ולברך את כולם באופן כללי.

שואלים המפרשים מה הכוונה לפני מותו, ברור שזה היה לפני מותו ולא לאחר מותו, והיות וזה היה יומו האחרון, מה ההדגשה "**לפני מותו**"???

עונה החתם סופר שהיות וזה היה לפני מותו לא היה לו מספיק זמן לברך כל אחד ואחד מבני ישראל בנפרד לכן בירך כל שבט ושבט ביחד.

ונראה להוסיף, שאולי להשלים את הרצון הקדוש שכל יהודי יקבל ברכה באופן אישי ייתכן שלכן בשמחת תורה כל יהודי מקבל 'עליה'

ויהי רצון שנזכה להתברך כל אחד באופן אישי וגם להתברך יחד עם הכלל, והכל תוך כדי שמחת התורה הקדושה, ושלכל אחד מאתנו יהיה חלק אישי בתורה הקדושה אמן ואמן.

וטהר לבנו – שמחת תורה

ויהי בישרון מלך יחד שבטי קה'

מדוע כתוב "ויהי" לשון צער?? ויתכן כפי פירוש מפרשי הפסוק עם ישראל מתפאר שעם ישראל כולו מקבלים את מלכות ה' עליהם, אבל הצער הוא שמשה רבינו ידע שזה לא מתקיים בכל הדורות, ולכן כתוב "ויהי" לשון צער.

שמרו אמרתך ובריתך ינצרו, יורו משפטיך ותורתך, ישימו קטורה, ברך ה' חילו

אבל שימו לב שלפני ה"ישימו קטורה באפך" צריך "שמרו אמרתך" וצריך "בריתך ינצרו" וזה גם קודם הפצת תורה וחיזוק העם "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", וכוח המצוות והקדושה והפצת התורה הם אלו שנותנים את הכוח המיוחד שיש בקטורת, וגם לתוצאה של "ברך השם חילו" שזה עשירות.

שבט לוי שלמד תורה כל שנות גלות מצרים ושמרו על רצף של ישיבה בעם ישראל כהמשך של האבות הקדושים עד למתן תורה בלי הפסק כלל, וקיימו מצוות במסירות נפש במצרים, וגם עשו ברית מילה כשהיתה סכנה מוחשית כי במדבר לא נשבה רוח צפונית, לכן כמו שפי' רש"י ראויים הם "שיוור משפטיך ליעקב".

וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה

שלמות שאפרים ומנשה נולדו וגדלו בארץ טמאה וחיו כנסיכים בין ילדי השרים הגויים הטמאים ביותר, בכל זאת הם שמרו על קדושתם כאילו גדלו עם יעקב אבינו ועם כל משפחת בני יעקב הקדושה.

איפה יוסף עשה נגיחות?? ובאיזה קרניים??? **ואולי** הכוונה שבשעת הניסיון עם אשת פוטיפר, יוסף הצדיק עצר את עצמו ברגע האחרון למנוע עצמו מטומאה על ידי **שנעץ את ציפורניו בכל הכוח**, וזה בוודאי היה נגיחה עצומה יותר מנגיחה של שור.

ולכן זכה יוסף הצדיק ובצדק שלא עורר שוב את קנאת האחים שממנו יצאו 2 שבטים, כי עבודתו ועבודתם הייתה כפולה במאמץ ובסיכון, ולזה כל השבטים הבינו שמגיע להם ביושר.

וזה מנגח את העמים הקמים עלינו, ואת האפסים שבארץ שמטמאים את גופם, כי כוח הקדושה כוח ההתגברות בכל הכוח על הטומאה זה הכוח שלנו להשבית אויב וכוחות הרשע עד עצם היום הזה. **ובזכות** התגברותו זו, זכה "והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה".

תבואתה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו

יוסף הצדיק לא חטא!! וגם יוסף הצדיק מעולם עד סוף חייו הוא לא שנא אותם!! **ולא** נהג כנקמה לרדת מדרכם, כמו שיש צעירים שסבלו בבית כנקמה הם יורדים מהחינוך שקיבלו בבית, ולכן יוסף שרק עלה והתעלה עוד יותר מעליהם הפך ל"קדקד אחיו".

מה הכוונה "ראש יוסף"? ומה הכוונה "קדקד נזיר אחיו"? ממתי יוסף היה נזיר???

ואולי הכוונה שלמרות שהיה מסלסל בשערו שגירה בו יצר הרע, ולמרות ששנאו אותו אחיו, שריחקו אותו כנזיר המתנזר מטומאה, בכל זאת

שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך

וראיתי תירוץ נפלא שכתב הגאון **רבי יעקב קמניצקי** זצ"ל, שהרי כל עובר לומד תורה מפי המלאך, ואם כן זבולון בעולם הבא ייזכר במה שלימדו המלאך במעי אמו.

ולפי דבריו אפשר לתרץ לשון רש"י, שאכן זבולון עוסק במסחר ויששכר יושב ועוסק בתורה, אבל בעולם הבא "הם - שניהם ישובו ועסקו בתורה".

ובפשטות כוונת רש"י שעל יששכר לפנות מזמנו ולדאוג שימצא לזבולון זמן, וגם זבולון העשיר בעצמו חייב למצוא זמן פנוי ללמוד בחברותא עם יששכר גם בעולם הזה.

כתב רש"י, זבולון ויששכר עשו שותפות, זבולון לחוף ימים ישכון ויוצא למסחר בספינות ומרוויח ונותן לתוך פיו של יששכר והם יושבים ועוסקים בתורה, לפיכך הקדים זבולון ליששכר שתורתו של יששכר ע"י זבולון הייתה.

נשאלת השאלה, הרי רש"י דיבר על פועלו של כל אחד מהם בלשון יחיד מדוע בהמשך כתב "והם יושבים ועוסקים בתורה", ולא כתב והוא יששכר יושב ועוסק בתורה, שהרי זבולון יוצא למסחר???

ועוד ראיתי ששאלו האחרונים, **מה יעשה זבולון למעלה בשמים הרי לא למד תורה**, והרי למעלה בשמים זו ישיבה של מעלה ואין דבר אחר בו חוץ מלהתענג על התורה???

ואין לכם מושג באיזו אהבת תורה וחשק לימודים ילמד יששכר את זבולון שתורם לו, הרי יששכר ירצה להטעים את הלימוד על זבולון שתורם לו, שידע על מה הוא תורם ויעריך את חשיבות התורה שתורם לה מכספו, וזה לימוד באיכות גדולה מאוד בחשקת התורה ובסבלנות אין קץ, ואכן מומלץ לחדש דבר כזה

וטהר לבנו – שמחת תורה

מושלם בעם ישראל שהתורמים ילמדו עם התלמיד חכם שתורמו לו באופן אישי כך שירגישו את הקשר באמת ושניהם יצמחו לתפארת עם ישראל.

שמח זבולון בצאתך ויששכר באוהליך

שלך הפרטי, ולכן זבולון כשאתה הולך לפרנס את יששכר, עליך לזכור שהבית שלך קודש!!

ועליך לצאת לשוק אבל אתה חייב לשמור על קדושתך, כי הבית שלך קדוש, בית של תורה!!! **ובבית של תורה חייבים להתעלות ולא לשקוע בגשמיות ותאוות חלילה.**

ללמדנו, שתמיכה בלומדי תורה זה לא פטור גורף מעול תורה ומצוות כגויי הארץ שנותנים כסף לכומר והוא מוחל להם על כל הרציחות והפשעים שעשו, אלא אדרבה זה מקפצה ודחיפה לחיות בבית של תורה ולהתעלות בעבודת השם אמן ואמן.

זבולון שמח בצאתו, כי למרות שהוא עוסק בגשמיות ובמסחר, בכל זאת אצלו המסחר שלו זה כמו תשמיש קדושה, שמחזיק את יששכר שלומד תורה בזכותו.

אבל, גם הלימוד של יששכר בבית מדרש לא נחשב מקום זר לך זבולון, אלא זה נחשב שהוא לומד "באהליך", בבית

וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש

במצב של קצת מים כמו עין מים שזה מעיין קטן, שזה משל למצב שעם ישראל בגלות, זו גדלותו של העם היהודי וזה מקדם אותו אל הגאולה ואל ארץ ישראל המושלמת בקרוב אמן ואמן.

יתכן אולי לפרש בדרך דרש את הפסוק הזה, שכאשר עם ישראל מחליט במצב שהוא בטוח וטוב לו – דהיינו לא במצב של גלות, לשבת "בדד מהגויים" ומתרבותם ודבקים בדרך ישראל סבא, וגם ^{ואכילו} כשהוא "עין יעקב" – דהיינו

אף שמיו יערפו טל - ד"ש התחדשות מהשמים

לנו התורה, וכאילו היום ה' ציוונו לקיים תורה ומצוות, כך נעבוד את ה' בשמחה ובחשק של התחדשות.

כמו כן, טל משפיע במיוחד במקומות מדבר לצמחית המדבר ולזוחלי המדבר, וגם לזרעים עדינים שגשם יכול רק להרוס אותם, ובעצם טל מלמד אותנו להשקיע בהתחדשות כל יום אפילו באנשים ובתלמידים שהם כמו מדבר יבשים ממי התורה, או חלשים לקבל שפע גשם של תורה, שגם הם יתחדשו בלימוד התורה.

התפלאתי בשיעור עם תלמידי מכיתה ד' תשפ"ו ת"ת תורת אמת ב"ב מה מיוחד בטל שיצחק בירך את יעקב בזה "ויתן לך האלוקים מטל השמים", וגם משה בירך את בני ישראל לפני מותו בברכות כעין יעקב, שהשמים יערפו טל, והרי טל אין ברכתו גדולה ומשמעותית כל כך לעומת גשם וכו'?

אלא טל זה דרישת שלום מהשמים על הבוקר, בבחינת המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ולעורר אותנו להתחדש כל יום בעבודת הבורא, כאילו היום ניתנה

כי כל יהודי בכל מקום בעולם, מידי יום מקבל כעין התעוררות מלמעלה להתחדש בעבודת הבורא אמן ואמן.

סיום ברכות משה – לדרוך על צווארי השונאים??

"ואשר חרב גאוותו", שיהודי ישתמש בסם התורה לנצח את היצר הרע, ולהתגאות בכל ניצחון על הצר הרע שכך מגביר בו עונג מול תאוות היצר, וכמובן להודות לה' ולהתחנן על העתיד.

"ויכחשו אויבך לך", שאם נתמיד בהתמדה בתורה ובהתגברות על היצר הרע, נגיע למצב שהמרעיבו שבע, שנחלש בנו תאוות היצר.

ואז נזכה לפסגת ניצחון היצר "ואתה על במותימו תדרוך", שנגיע למצב של "אוהבי ה' שנאו רע", ואין כבר תאוות ליצר הרע, אלא שנאה לכל תאוות היצר שהם כבר לא פיתוי ותאוות אלא רוע אכזרי בציפוי מגרה שקרי של מתיקות מזויפת וקטלנית.

ברכות משה מסתיימות "אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עזרך ואשר חרב גאוותך ויכחשו אויבך לך ואתה על במותימו תדרוך", והוקשה בשיעור עם תלמידי היקרים בכיתה ד' ת"ת תורת אמת תשפ"ז, וכי השפלה שנעשה לגויים זה המילה האחרונה לברכות משה ופרידתו מעם ישראל לפני מותו? וכי לא מתאים יותר לברכס שיהיו צדיקים ויראי שמים תמיד?

אלא יתכן שכל הפסוק האחרון של ברכת משה הוא על השונא הגדול ועל המלחמה הגדולה שהיא מלחמת היצר, שתחילה אדם נלחם אוהב תאוות והיצר כאילו חבר שלו שנותן לו הנאות מהעולם הזה, והקב"ה מושיע אותנו מתאוות היצר, ומגן עלינו מהיצר מכוח מתיקות התורה, וגם כל ניצחון על היצר הרע אם אין הקב"ה עוזרו אין יכול לו כדברי הגמרא

ויעל משה – משה רבינו קפץ

והנה את קברו של משה רבינו לא ימצאו כי בורא עולם הסתיר אותו, והנה אם יש 12 מדרגות לפני מערת קבורת משה אם כן לכאורה יהיה פשוט מאוד למצוא את פתח המערה, כי נחפש איפה יש הר עם 12 מדרגות!!

אבל היות ולא מוצאים את ההר ולא שייך למצוא את ההר סימן שאין כבר את ה-12 מדרגות, וכל כך למה??? כי ה-12 מדרגות נוצרו במיוחד לרגע פטירת משה רבינו, לסמל על אחדות עם ישראל.

שאלני ידידי ר' שרון שושן מעפולה ה"ו היתכן ש-12 המדרגות שהיו לפני משה קודם פטירתו זה כנגד 12 השבטים??

עניתי לו שאכן כתוב בגמרא בסוטה יג' שמשח רבינו עלה אותם בפסיעה אחת, ואם כן לפי החידוש הנפלא של ידידי זה מובן להפליא, שמשח רבינו כשעלה לפטירתו מן העולם למרות שבידך כל שבט בנפרד כאן כביכול הוא איחד את כל ה-12 שבטים לאחד, כי מאוד היה חשוב למשה רבינו להיפטר מהעולם בסימן של אחדות ישראל.

וטהר לבנו – שמחת תורה

קפץ את כל ה-12 מדרגות, ולא כמו במבול שגם כתוב עצם היום הזה שה' שלח חיות טורפות להרוג את המפריעים מנוח להיכנס לתיבה, ולא כמו במצרים שכתוב שיצאו ממצרים בעצם היום הזה, ששם היו המצרים עסוקים לקבור את מתייהם.

ואילו כאן כל עם ישראל המשיכו להיות מכונסים במדרגות וה' לא פיזרם בכדי לתת למשה מעבר, כי ה' אהב את רצונם הטהור שמשה רבינו ימשיך לחיות, ומשה הצליח לעלות כציוי ה', כי הרבה דרכים למקום.

ואכן מיד לאחר מכן נעלמו המדרגות, ועל כן קבורת משה נעלמה לחלוטין מבשר ודם ואין כל רמז ודרך למוצאו כלל.

ויש עוד סיבה לקפיצת משה רבינו 12 מדרגות, כי עם ישראל כפי שכתב רש"י **במאמר הבא** ניסו למנוע ממשה רבינו לעלות להר.

ויתכן שלכן נעשה 12 מדרגות בהר כי יתכן שעם ישראל עלו במדרגות בכדי לחסום את דרכו של משה, ולכן משה רבינו

והנה יש לנו עוד 2 סיבות מדוע אנחנו קופצים באמירת משה אמת ותורתו אמת, כי משה רבינו קפץ את כל ה-12 מדרגות בבת אחת בזכות התורה ובזכות אחדות עם ישראל.

בעצם היום הזה

משה עלה להר קבורתו בחצות היום אבל נפטר לאחר שעות כדברי התוס'

ויישר כוח להרב מאיר לוין שליט"א שבזכותו הגעתי לחידוש זה

שמשה יראה את חיי ישראל בזמן המשיח מדוע א"כ ראה רק עד תחיית המתים? כמו כן מדוע תחיית המתים זה נחשב היום האחרון?

ואולי כי עד תחיית המתים יולידו ילדים שבכל יום יהיה הריון ולידה ויגדלו מיד שכך כל דור יהיה קצר ביותר, שכך יתקיים הבטחת החסד לאלפי דורות, דהיינו שתוך 200 שנה מביאת המשיח יסתיימו להיוולד כל האלפים דורות.

והיות והקב"ה דרש ממשה להעיד לאבות הקדושים שה' קיים הבטחתו, לכן היה על משה לראות את קיום ההבטחה שה' נוצר חסד לאלפים.

כמו כן, עד תחיית המתים יהיה גשמיות מרובה לעם ישראל כפיצוי על שנות הגלות, אבל מתחיית המתים ישתנו לקדושת המתים שהיו רוחניים בגן עדן, ויפחיתו בגשמיות ויתרבו ברוחניות עד שקרוב לסוף האלף של שנות המשיח עם ישראל יהיה כולו רוחני בלי גשמיות, וכדברי רש"י בסוף זכריה יד'.

כתב רש"י שהיות וכתוב בפטירת משה **"בעצם היום הזה"**, זה מלמד שמשה עלה להר קבורתו בחצות היום לעיני כל ישראל שלא הצליחו לעכבו – כי עלה בקפיצה את כל ה-12 מדרגות, אומנם למעלה בהר הקב"ה במשך שעות הראה למשה את כל ארץ ישראל בישובה ובחורבנה, והראה לו עד הים האחרון – ויש הסבר ברש"י שהכוונה **עד היום האחרון כל מה שיקרה לעם ישראל עד תחיית המתים**.

ולפי זה אין סתירה לדברי תוס' מנחות ל' שמשה רבינו נפטר בשעת המנחה, כי לקח זמן של שעות מאז עליית משה רבינו לראש ההר עד שנפטר, כי במשך השעות ה' הראה למשה את כל הדורות בכל ארץ ישראל ואולי גם את כל קורות עם ישראל בגלות בארצות הגויים עד תחיית המתים.

ואגב זה פלא עצום מה יש למשה לראות עד תחיית המתים, הרי תחיית המתים זה כ-200 שנה לאחר ביאת המשיח לדעת הרבנו בחי ולכאורה גם לדעת הרמב"ן? ואם חשוב

ויקבר אתו בגי מול בית פעור ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה

היום כוחו גדול מבעבר, ואין כוח להילחם כנגדו, **דע** לך שגם כוח הקדושה משתנה, שקברו של משה מתוקן מששת ימי בראשית, שזה לעומת זה ברא אלוקים לכל הדורות.

ולמה לא? **ואולי** כי היצר הרע של בעל פעור משתנה כל הזמן, ולכן גם מקום קבורת משה כל הזמן מחליף מקום ומצב ככוח נגד לטומאה, אז אל תאמר שהיצר הרע של

לכן גם אנחנו מיד מתחדשים בכל שנה מחדש בקריאת התורה, מ"בראשית", ככה נחדש את כוח התורה שיגן עלינו מכל הניסיונות המתחדשים ובאים לעולם, שבכוח התחדשות התורה נצליח לעברם בהצלחה אמן ואמן.

ולא ידע איש מקום קבורתו – של משה

שאין לו מקום, אבל בדרך פשוטה יותר, נראה שהקב"ה רצה שעם ישראל לא יתייחסו שמשה רבינו נפטר, כמו שהרומאים רצו וחיפשו, אלא שעם ישראל יחפשו את המשה החי, שהוא גדול הדור ושר התורה שבכל דור ודור.

יתכן שהטעם הוא, שהיות ומשה היה איש האלוקים כשיכול חצי אדם וחצי אלוקים, לכן מצד א' משה נפטר ומת, ומצד שני מקום קבורתו נעלם, והרומאים שחיפשו אותו למעלה ראו את קברו למטה וכן להיפך, כי כמו ה'

ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה

בבורא עולם, כך שלא היה בו שום זכר לגוף ולגשמיות, וזה הכוונה **"ולא ידע איש את קבורתו"**.

אומנם מצאנו בתוספות בסוטה יד' **בשם מדרש** **אגדה** שבכל שנה ושנה בעת שחטאו ישראל בבנות מואב באותו פרק בית פעור עולה למעלה כדי לקטרג ולהזכיר עון וכשהוא רואה קברו של משה

כתוב בספרי: ויש אומרים שאפילו משה בעצמו לא ידע את מקום קבורתו, שנאמר **"ולא ידע איש את קבורתו"** ואין איש אלא משה שנאמר **"והאיש משה עניו מאוד"**.

ומסביר המשך חכמה שהכוונה שמשה רבינו שאפילו בחייו היה איש אלוקים כולו דבוק בבורא עולם, על כן לאחר פטירתו נשמתו נפרדה מהגוף ומיד דבקה לחלוטין

וטהר לבנו – שמחת תורה

ואכן מפורש ברש"י בפרשה "כי שם חלקק מחוקק טמון" שבני גד ביקשו נחלה ליד קבר משה רבינו כי בוודאי יש קדושה והשפעה טובה בקברו של משה רבינו גם כאשר לא נודע בדיוק מקום קבורתו המדויק אלא אזור מקום קבורתו, כי קברו של צדיק משפיע על כל האזור.

וגם הרי כל דבר תורה שאומרים הרי זה תורת משה וממילא שפתותיו של משה דובבות בקבר, ואם כן לכאורה כן יש למשה ידיעה במה שקורה עמו בקבר, כי שפתותיו דובבות זה שבח ומתנה כביכול לצדיק, שכביכול גופו עדיין חי וממשיך לקיים מצוות מכוח זיכוי הרבים של דברי תורתו שנלמדים בעולם.

אבל יתכן, שמשה רבינו יודע מה קורה עם גופו מכוח שפתותיו דובבות בקבר, אבל אין לו ידיעה ואכפתיות איפה נמצאים עצמותיו, דהיינו איפה בדיוק נמצא קברו, כי אדרבא אם שפתותיו דובבות אז הוא כביכול חי ולא קבור, ואולי זה כלול בדברי חז"ל שצדיקים במיתתן קרואים חיים.

ויבנו ישראל – ולא כל ישראל בכו בפטירת משה רבינו

ואכן מצאנו כדבריו, אצל אשת קורח שגרמה לו לחלוק על משה רבינו, אבל מאידך מצאנו להיפך באשת און בן פלת שהצילה את בעלה מלחלוק על משה, כך שאין הכרח לטעון שהנשים הם הגורמות לבעליהם לפקפק בדעת גדולי הדור.

ואולי בגלל שכתוב שכל העם קינאו למשה במחנה דהיינו שחשדוהו באשת איש ולכן כל אחד קינא לאשתו שלא תתייחד עם משה רבינו כשלקח את אוהלו אל מחוץ למחנה, זה גרם שגם כאשר הבעלים הבינו שהיה זה רשעות והוצאת שם רע מחריד.

בכל זאת להוציא זלזול זה מהנשים שהתבזו מבעליהם בגלל משה שבעליהם נאלצו לקנא ולהזהיר מפני משה, זה לא נמחק מהנשים, וגם גרם לפקפוק או לפחות לקרירות מצד הנשים כלפי משה רבינו והן לא הצטערו עליו כראוי וזה כאמור השפיע גם על הבכיה של הבעלים.

ולפי דברי האדמו"ר זצ"ל מובנים פלאי פלאים, וגם קושיית מרן ראש הישיבה זצ"ל מתורצת בשלימות בס"ד.

לעיני כל ישראל

מצערות, ולמה דווקא לסיים את התורה בדבר שאינו טוב בשלימותו?

ונראה, שבעת פטירת משה, כל עם ישראל זכו להכרה שמשה רבינו היה מסור לטוב לעם ישראל באופן המושלם ביותר, שגם שבירת הלוחות שציער מאוד את עם ישראל, עכשיו הם הבינו שגם זה היה אך ורק לטובתם,

וזה סיום מושלם לספר התורה ולפטירת משה, שכולם הבינו שהיה מושלם בכל המצבים ובכל פעליו ומעשיו.

חזק חזק ונתחזק!!

אחרי שהסתיימו החגים שהיו מלאים בעשייה רוחנית, פתאום יש חלל, והוא מסוכן, כי יש רעב דחוף לסיפוקים, והיצר מפתה להגיע לסיפוקים קלים וזמינים של עבירות או מראות אסורות, אפילו בנפילות קטנות, כי כך דרכו לקרר ולהפיל.

חוזר ושוקע, שמשה רבינו (בעבר) שקעו בקרקע עד חוטמו, וכל שעה שעולה חוזר ונשקע למקום ששקעו משה רבינו (בעבר). **ולפי** זה יוצא לכאורה שכוחו של משה נמצא גם בקברו ולא רק בנשמתו.

אך התשובה פשוטה היא, שלא כתוב שמשה רבינו משקיע את בעל פעור כל שנה ושנה, אלא בעל פעור מעצמו כשרואה את קברו של משה רבינו נבהל ושוקע מעצמו עד מקום בו הטמינו משה עוד בחייו.

ומלבד זאת ברור שיש קדושה בקבר צדיק גם אם נשמתו כולה נמצאת בעולם האמת, שהרי אפילו מטה אלישע החיה מתים, וכל שכן קבר שבו טמונים עצמות הצדיק בוודאי יש בהם קדושה, ובפרט שכל גופו של משה היה משועבד לבורא עולם בוודאי יש בהם עוצמה גם לאחר פטירתו.

כתב רש"י שאצל פטירת משה רבינו לא כתוב ויבנו כל ישראל כמו אצל אהרן, ותירץ רש"י שאצל אהרן גם הנשים בכו כי היה רודף שלום, ועשה הרבה שלום בית.

ומרן ראש הישיבה זצ"ל שואל וכי מעלת גדול הדור לא מספיק שכולם יבכו עליו כמו הנשים??

ובכל זאת, נראה כשאשה בוכה בבית ממילא הבעל משתתף עמה בבכיה, ואכן אצל אהרן מתוך בכי הנשים נדבקו גם הבעלים.

אבל אצל משה הנשים כמעט לא בכו וממילא גם הגברים פחות בכו, כי לא הושפעו להתרגשות מנשיהם..

ועל שאלת מרן זצ"ל, למה הנשים לא בכו עדיין צריך עיון. **והאדמו"ר** מגור הלב שמחה זצ"ל כותב, שעל גדול הדור לא כולם תמימי דעים עמו, ולכן לא כולם בכו על משה רבינו, אבל זה פלא מדוע זה התבטא דווקא כלפי הנשים, וכי הנשים יותר ביקורתיות כלפי גדול הדור?

משה רבינו סיים את התורה ב"לעיני כל ישראל" ופירש רש"י שהכוונה על שבירת הלוחות, ולמרות שזה מקרה לכאורה עצוב מאוד!!! בכל זאת משה רבינו סיים בזה.

ומרן ראש הישיבה זצ"ל ביאר כי שבירת הלוחות היה בזה הצלה לעם ישראל שנדונו כפנויה זינתה ולא כאשת איש כביכול שזינתה, לכן זה מעשה טוב ושמח, ואף ה' אמר למשה יישר כוח ששיברת.

ובכל זאת עדיין קשה, שהרי זה היה כרוך בנסיבות מצערות מאוד, ונכון שיש בזה נקודה חיובית טובה, אבל עדיין זה עטוף בנסיבות מאוד

וטהר לבנו – שמחת תורה

ורבים וטובים נפלו בלילה של יציאת שמחת תורה רח"ל, וכן בימים הבאים הללו, לכן ידידי אחי ורעי, אין ברירה עלינו להתאמץ ולתת לעצמנו סיפוק רוחני טהור - ללמוד תורה קדושה - וסוגיות תלמודיות, או אפילו להנאות עם המשפחה באווירה טובה ומהנה אבל כשרה, אבל חלילה לא להתבטל ולחפש תעסוקה פרטית אלקטרונית שנגמרת בעבירות, רק חזק ואמץ, וזכור את החזק חזק ונתחזק תמיד אמן.

הקפות – והקפות שניות

והנה אנחנו מחזירים כביכול באותו מטבע, וכביכול **14** **ההקפות** אנחנו ממשיכים את סוכות שבו הקרבנו **14** כבשים כל יום כנגד עם ישראל, כי ברצונו להחזיר אהבה להקב"ה שאנחנו כביכול ממשיכים את חג הסוכות.

ויתכן שלכן עושים עוד **7** **הקפות שניות במוצאי שמחת תורה** בכדי להראות לבורא עולם שלמרות שבשמחת תורה עשינו **14** הקפות כהמשך לסוכות כלפי מספר קורבנות הכבשים, אבל אנחנו רוצים גם לחדד בהקפות שניות את ה**7** כבשים שהקריבו בשמחת תורה החג החדש והמיוחד.

ובעצם בהקפות שניות שעושים דווקא במוצאי החג, רצוננו לבטאות שרק מעכשיו כביכול נגמר אצלנו סוכות ורק מעשיו אנחנו מתחילים את שמחת תורה שתמשיך כל השנה, וזה כביכול התוספת שאנחנו מחזירים להקב"ה כתודה ובשמחה, כנגד התוספת שהוסיף לנו עוד יום.

באמצע ההקפות התחדש בס"ד חידוש נחמד, מדוע עושים **14** הקפות דהיינו **7** בלילה ועוד **7** בבוקר, וגם למה דווקא על שמחת תורה אומרים שמיני עצרת "**החג הזה**"?

והתשובה היא כי חג שמחת תורה זה חג כמו **הפתעה ותוספת**, וכלשון בני אדם "**בונוס**", שבורא עולם באהבתו לעם ישראל נותן להם חג נוסף על סוכות, והיות וזה חג הפתעה ותוספת ובונוס מיוחד לשם חג, לכן אומרים עליו "**החג הזה**".

אבל למרות שהוא כמו חג מיוחד, בכל זאת בחג שמיני עצרת **מקריבים 7 כבשים כמו כל חג רגיל**, כי בימים הקודמים לו בחג הסוכות הקריבו כל יום **14** כבשים כנגד עם ישראל, ודווקא בגלל ההבדל החד במספר מתחדד ההבדל ומתקבל ייחודיותו של חג שמיני עצרת לעומת חג הסוכות.

פשר מנהג הקפיצות בעת אמירת "משה אמת ותורתו אמת" – הסבר א'

ובשמחת תורה התעלינו עוד יותר, כי בכוח הצטברות הקדושה ומכוח קדושת התורה ושמחת התורה אנו יוצאים – **גוף ונשמה יחד מהעולם הגשמי כולו, כי בריקוד אנו עולים טפח מהארץ.**

ביום כיפור כביכול התנתקנו מהגוף והשקענו בנשמה, ובסוכות מכוח עבודת וצום יום כיפור ומכוח ההכנות למצוות ד' מינים והסוכה, ומכוח קיומם, אנו מתעלים נשמה יחד עם הגוף בכך שאנחנו מתנתקים מביתנו הגשמי החוצה לסוכת ארעי.

הסבר ב'

למטה, והם מתחת האדמה צועקים **משה אמת ותורתו אמת**, ואכן **בני קרח** שצעקו מיד עם נפילתם "**משה אמת ותורתו אמת**" ניצלו בכך שנוצר להם מדף בגיהנום ומשם הצליחו לקפוץ ולצאת החוצה מהגיהנום התחתית לאוויר העולם, וכנראה בעת הצלתם **וקפיצתם למעלה** והחוצה צעקו "**משה אמת ותורתו אמת**".

יתכן שהיות ומשה רבינו עלה למרום וקיבל תורה משמים, לכן גם אנחנו קופצים לאוויר בכדי לסמל שאנחנו מאמינים שמשה עלה למרום והוריד מהשמים את התורה.

ומי שלא האמין בתורת משה שהיא תורה מסיני ירד ונבלע בעומק האדמה, והראיה **שקרח ועדתו נבלעו באדמה**

ונלמד מזה שגם אנחנו נתעלה על ידי אמונה תמימה ומוחלטת ואמירת "**משה אמת ותורתו אמת**", ואולי בשעת ניסיון נקפוץ ונצעק "**משה אמת ותורתו אמת**", ואולי כשם שבני קרח יצאו מהגיהנום ברגע האחרון לפני הנפילה המוחלטת כך גם אנחנו נצליח לצאת ולברוח מהנפילה של הניסיון של יצרנו הרע ולצאת לאוויר הטהור חיים בלי חטא חלילה אמן, ושוב לא נסתי זאת ואדרבא אשמח לדעת האם סגולה זו נכונה ופועלת ומצלת מהחטא, ואם כן אפרסם זאת ברבים לזיכוי הרבים.

למה קופצים באמירת משה אמת ותורתו אמת – טעם נוסף

הרוחנית בחודש אלול, שה' אומר למשה **שעוג כבר נמסר בידי ישראל עוד בראש השנה**, וכל זה מחמת עבודת האלול של עם ישראל,

והנה משה רבינו מובא בגמרא **ברכות דף נ"ד** היה בגובה **10** אמות וקפץ קפיצה אדירה ביותר בגובה שלו עצמו, ובגרזן ארוך **10** אמות הצליח והגיע והיכה את עוג בקרסולו, ומזה נפל עוג, ומת כי החר שתלש להרוג בו את עם ישראל נתקע בפניו ובשיניו שהשתרבו החוצה, ואולי לזכר קפיצת משה רבינו בכל כוחו מיד אחרי החגים ומכוח מצוות החגים הצליחו לנצח את עוג כדברי הש"ך, לכן אנחנו קופצים באמירת משה אמת ותורתו אמת.

בספרי בחג סוכות בד"ה "**מדוע חוגגים את חג סוכות בתשרי ולא בניסן**"? – חשיבות התמדה בתורה בסוכה", הבאתי מדרש תנחומא ורבה שמלחמת סיחון עשו באלול, ועשו את כל חגי תשרי ורק לאחר מכן עשו את מלחמת עוג.

והוכחנו שם שעם ישראל כבשו וניצחו את סיחון על ידי שלאחר חודש שלם של אב שעשו מצווה שבכו על אהרן הכהן כל עם ישראל במשך **30** יום (שאולי בזה התכפר הבכי של ט' באב, שיתהפך לחג), **צרו על סיחון במשך חודש אלול ולמדו בסוכות שהכינו מחוץ לענני הכבוד בהתמדה רבה בתורה והתעלו מאוד גם מחוץ לענני הכבוד, ובכך כבשו את סיחון, ועד** כדי כך השפיע התמדתם והתעלותן

וטהר לבנו – שמחת תורה

שנאמר "וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו'", כי נשברו לפני אסא אין כתיב כאן אלא כי "נשברו לפני ה'".

עמד יהושפט ואמר "אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף" אלא הריני "אומר שירה ואתה עושה" אמר לו הקב"ה אני עושה כן שנאמר "ובעת החלו ברנה נתן ה' מארבים".

עמד חזקיה ואמר "אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ולא לומר שירה" אלא הריני "ישן במטתי ואתה עושה". א"ל הקב"ה אני עושה כן שנאמר "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור".

ולכן משה רבינו בכוח עוצמת התורה וחיזוק עם ישראל והתמדתם בתורה באלול גרם שאפילו בדרך הטבע קיבל משה תעצומות והצליח להפיל את עוג ולקרב את מיתתו גם בדרך הטבע.

ואנחנו קופצים במשה אמת ותורתו אמת, להכריז גם אנחנו עשינו עבודת אלול וחגי תשרי, וגם סיימנו את תורת משה בשמחת תורה, והתעלנו בתורה וביראת שמים, ולכן הלוואי מכוחנו יהיה ויש למשה כוח להרוג את עוג אז וגם עכשיו.

כי היצר הרע נראה לנו כהר ענק וכמלאך עצום שאי אפשר להכריעו אבל בכוח תורת משה וקדושת התורה וההתעלות מאלול נצליח לנצח את יצרנו הרע אמן ואמן.

מהות שמחת תורה – חג העצרת יום 50 כמו חג השבועות

מ"מי" אירא, שיש לנו פחד לעבוד נכון וכראוי את 50 יום שזה עולה כמניין "מי", ותודה להגאון הצדיק הבחור רבי רפאל ישראל פלדמן שעוררני בעניין "מי" שעולה 50.

וכמו כן מצאתי במדרש תנחומא חוקת מהו "ויפנו ויעלו" – להילחם בעוג? הרי הם התקדמו מסיחון לכיוון ארץ ישראל ובכיוון זה היה עוג ולא היה להם צורך לפנות? **מתוך רבי יוחנן** (במדרש רבה הגירסה יש אומרים) **שמלחמות סיחון עשו באלול**, ועשו את חגי תשרי, ואחרי חגי תשרי עשו מלחמת עוג, ככתוב שאחרי החגים "ופנית בבקר והלכת לאוהלך" דברים טז' אם כן כאן שכתוב "ויפנו" הכוונה לאחר החגים.

ובש"ך על התורה חוקת כא' לג' כתב שכוונת המדרש לומר שהמצוות של חודש תשרי הגינו עליהם, שהיה מלך גדול, כמו שאמר במדרש תנחומא דברים ד' קשין היו סיחון ועוג יותר מפרעה וחיילותיו, וכשם שאמרו שירה על מפלת פרעה וחיילותיו כך היו ראויים לומר שירה על מפלתו של עוג, אלא שבא דוד ואמר עליהם שירה, שנאמר תהלים קל"ו, י' "למכה מצרים ואחר כך אמר למכה מלכים גדולים כי לעולם חסדו".

שהעבודה התחילה מאלול שאז צרו על סיחון כשישבו בתוך סוכות מחוץ לענני הכבוד ולמדו בהתמדה, וביחד עם חגי תשרי זכו לנצח את עוג מלך הבשן, ואם כן יוצא לנו שכבר בזמן משה רבינו היו ימי אלול וחגי תשרי מחוברים בעבודת ה' מיוחדת.

אומנם בכל זאת היום 51 מאלול הוא נקרא חג העצרת, ולמה 51?

ונראה לתרץ שעלינו להוריד מהחשבון את יום כיפור, כי יום כיפור כי זה יום שבעיקרון קיבלנו אותו מתנה מאת ה' יום טהרה מיוחד, יום שהקב"ה מטהר אותנו כמקווה ויש דעת רבי אפילו בלי עבודה שלנו.

והיות ואנחנו הפכנו אותו ליום תפילה וליום תשובה מצדנו, וכביכול הקדשנו חזרה את כל

אך ביתר עומק יתכן שהנה יש להעמיק מדוע לא היה נס מוחלט בהכאת עוג, מדוע היה צורך בפעולה גשמית עוצמתית של משה? **ויתכן** שכאשר יהודי ברמה רוחנית מאוד גדולה גם יכול לנצל את כוח הטבע בעוצמה יותר מאחרים ולהצליח יותר מאחרים לא רק בדרך נס גמור אלא גם בדרך הטבע.

וכפי שנלמד מהמדרש רבה איכה ד' טו' ובילקוט שמעוני שמואל ב' כב' רמז קס"ג ארבעה מלכים מה שתבע זה לא תבע זה, ואלו הם, דוד, ואסא, יהושפט, וחזקיהו.

דוד אמר "ארדוף אויבי ואשיגם וגו'", אמר לו הקדוש ברוך הוא אני עושה כן שנאמר "ויכס דוד מהנשף ועד הערב".

עמד אסא ואמר "אין בי כח להרוג" אלא "אני רודף ואתה עושה" אמר הקב"ה אני עושה כן

החינוך במצווה שני' כתב יום כ"ב בתשרי, זה נקרא חג העצרת. ואמרו זכרונם לברכה שהוא נקרא כן לפי שהוא סוף המועדים, ועל דרך משל הוא, כאילו אמר הקדוש ברוך הוא לישראל עכבו עמי יום אחד שקשה עלי פרידתכם:

ובמצווה של' כתב החינוך מפי החכמים שמעתי שבעניין היובל סוד נפלא שלא גילוהו, וכי בו נרמז כל ימי עולם ושניו. גם בעניין ה', שנצטוונו למנות 7 ולא 8 וכיוצא, וממשיך החינוך שהמספר 7 משמש בהרבה מצוות, שבת מנוחה ביום ה', שמיטה בשנה ה', ואחרי 7 כפול 7 שנים נשבות שנה אחת - יובל, וכן פסח 7 ימים.

וכן סוכות 7 ימים (בחודש ה') ואחרי ה' חוגגים עצרת. וכמו כן נמנה 7 כפול 7 שבתות מפסח עד עצרת – ספירת העומר, ואחרי זה חוגגים חג שבועות. וכן כריתת ברית לקיום ענין, על חשבון 7, ככתוב "כי את 7 כבשות תקח מידי". וכן בלעם שהיה חכם, עשה 7 מזבחות. וכן לשון שבועה, שהוא מתורגם קיום, פירושו מלשון 7.

והתבוננתי בס"ד שמחודש אלול שהוא כט' ימים בחודש עד הושענא רבה יוצא 50 יום, ובעצם זה כבר כמו חג השבועות שאחרי 49 יום יש עבודה מיוחדת של חג השבועות, ואכן הושענא רבה זה יום תפילה מיוחד במינו שקשור מאוד למספר 7 שמקיפים בו 7 פעמים את המזבח.

וב"ה מצאתי בילקוט שמעוני פנחס רמז תשפ"ב ששואל הרי שבועות ושמחת תורה נקראים עצרת, מדוע אם כן אין 50 יום בשמחת תורה כמו שיש בין פסח לשבועות? ומכוח השאלה רואים אנו שאכן תחילת דברינו נכונים הם שיש להשוות בין שבועות לשמחת תורה כלפי עבודת 50 יום.

ואכן מצאנו שאומרים מזמור "לדוד ה' אורי וישעי ממי", מתחילת אלול עד סוף חגי תשרי, וזה מלמדנו שאכן כל אלול ותשרי מחוברים לאחד, ואולי לדוד ה' אורי וישעי

וטהר לבנו – שמחת תורה

ושם הביא את **מדרש תנחומא פנחס טו'**, יו"ט האחרון – שמחת תורה נחשב סיום לימות החג, ככתוב **"עצרת תהיה לכם"**.

וממשיך המדרש, ואכן הייתה ראויה להיות אחר החג 50 יום, כשם שעצרת אחר הפסח 50 יום, אלא אמר הקב"ה, חורף הוא ואינן יכולים להניח בתייהן לבוא לכאן, אלא עד שהן אצלי יעשו עצרת, ונלמד זאת, ממה שקראו **"ביום השמיני עצרת"**.

והכוונה מבאר הרמב"ן כמו שמצינו בגמרא פסחים סח' הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם – שצריך אדם להנות בגופו באכילה ושתיה ביום עצרת, כי יום שניתנה בו תורה, **"שביקשו לרמז בכך שחג השבועות זמן מתן תורתנו הוא כנגד "שמיני עצרת"**.

והגאון הגדול מבאר סיבת 2 העבודות, בכך שספירת העומר עניינו לסלק הטומאה או בבחינת עבודה מתוך יראה ככתוב במתן תורה שהיה קולות וברקים וחושך ונחרדו כל העם אשר במחנה, וככתוב שכל זה נעשה בעבור רצון ה' ש"מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי", ואילו עבודת אלול ותשרי זה לתקן 7 מידות וכן לעבוד את ה' מתוך אהבה, כי ברגע שחוזרים בתשובה בר"ה ויוכ"פ הכל נהפך לזכויות, בפרט שתכף עובדים את ה' מתוך אהבה ושמחה בסוכות ושמחת תורה בשירה וריקודים.

והוסיף הגאון הגדול רבי אהרון פסין שליט"א, שכן דרשו על הפסוק בראשית י"ט כ': **"הנה נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה והוא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי"**. דהיינו, שאמלט מהעבירות בנ"א ימים שבין אלול לשמיני עצרת – ותחי נפשי. כמ"כ המנהג לומר **"אורי וישעי"** 51 ימים, וכן מביאים בשם הגאון ז"ל, **הושע נ"א**, נ"א יום לימי סליחה.

ועוד בעניין נ"א יום: **בזוהר הקדוש** (רעיא מהימנא ויקרא דף קט.) מונה **"נ"א מצוות שהיו בזמן בית המקדש והיום חסרות לנו, ולפי זה יש להעמיס כוונה נוספת באמירת "סלח נא לעוון העם הזה", שמכוונים ומבקשים שישלח ה' לעוונותינו ויבנה את בית המקדש, ואז נוכל לשוב ולקיים את נ"א המצוות הנ"ל. וכן אפשר לדרוש בפסוק (תהלים קי"ט ע"ו): "יהי נא חסדך לנחמני". שננוחם בקיום נ"א המצוות הנ"ל.**

וכן בהושע (י"ד ג): "ונשלמה פרים שפתנו", והיום התפילה היא במקום עבודת הקורבנות, ובתהלים (קי"ט ק"ח): "נדבות פי רצה נא ה'", שבקשתנו בפני השי"ת שתפילותינו (נדבות פיננו) שהם במקום העבודה בביהמ"ק, ירצו ויתקבלו לפניו, ובזכותם נחזור לקיים את נ"א המצוות בביהמ"ק ולא נסתפק בתחליפיהן בלבד.

היום להקב"ה כמתנה (ועיין עוד במה שכתבתי על יום כיפור בד"ה **"מתן הלוחות השניות היה ביום כיפור הראשון – ולכן חובה לחגוג ולאכול בתשיעי"** על היום כיפור הראשון שהתחיל מעם ישראל שהחליטו לצום לקראת סיום 40 יום האחרונים של משה רבינו שיזכה להוריד לוחות חדשות). לכן הקב"ה באהבה מושלמת אומר אתם נתתם לי יום מיוחד שלא נחשב לכם כיום ספירה, לכן אני מחזיר לכם יום אהבה שתשמחו בו והוא שמחת תורה.

ומוסיף החברותא היקר רבי אלדר נתנזון שליט"א שביום כיפור עם ישראל כמלאכים ולכן יום זה לא בספירה כי מלאכים הם מעל הספירה, וגם לכן השטן לא יכול לקטרג ביום זה כי הוא כביכול לא במספר.

וב"ה נזכרתי שמפורש במנחת חינוך מצווה שט' אות ב' שבברייתא סדר עולם המובא בגמ', בערב שבת יצאו ממצרים ובשבת ניתנה תורה והיה אז ו' בסיון, כי ערב שבת היה ר"ח ניסן, ואייר היה ביום א' ע"פ סדר החדשים, וסיון ביום שני, והיה אז שבת יום 50 יום ההינף בו בסיון, שניתנה בו תורה וזה כדעת רבנו, א"כ ניתנה תורה ביו"ט יום 50 שבו הסתיים ספירת העומר.

אבל לפי הברייתות האחרות - יצאו ממצרים ביום חמישי, א"כ שבת שניתנה בו תורה היה יום 51 לספירה ולא היה אז יו"ט, כי יו"ט יום ההינף היה ביום 50 לספירת העומר, שיצא ביום ששי.

ולפי הברייתות האחרות יוצא מדויק, שכמו שהיה יום 50 לספירה חג, ולמוחרתו יום 51 היה מתן תורה, כך גם ביום 50 מאלול כולל יום כיפור יוצא יום מיוחד של הושענא רבה, וביום 51 חוגגים שמחת תורה.

ואולי יש גם בחינה של חידוש הנעשה ונשמע, שנעשה זה מה שסיימנו בשמחת תורה את התורה, ונשמע שאנחנו מיד התחלנו את קריאת בראשית מחדש.

וכמו כן לפי זה אפשר להוסיף שכמו שמשה רבינו במתן תורה הוסיף יום אחד מדעתו – שבת פז', כך הקב"ה החזיר לנו בשמחת תורה שהוסיף לנו יום אחד כביכול מדעתו מיוחד רק לנו.

ואולי זה מרמז ב **"אני לדודי ודודי לי"**, שזה ר"ת אלול, שהיות ומשה רבינו שהוא כנגד עם ישראל כמפורש ברש"י יתרו יח' א' הוסיף יום אחד מדעתו, שזה בבחינת אני לדודי, אזי דודי לי הקב"ה הוסיף לנו מדעתו כביכול יום נוסף שהוא מיוחד לנו את יום שמחת תורה.

על כל פנים, יוצא שכל חצי שנה יש עבודה חשובה של 51 יום של עבודת ה' מיוחדת שבהם עלינו להתעלות ולהתקדש במעלות התורה והקדושה.

וברוך ה' הטוב והמטיב, זכיתי לקבל מהגאון הגדול רבי פנחס פרידמן שליט"א מרבני החסידות וראש הכוללים של חסידות בעלזא הוספות ממאמר דומה שכתב בעצמו בשנת תשע"ט,

ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד – אין פסוק כזה!!

והסבר "מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור"

כשהתבוננתי אין כזה פסוק, אלא זה צירוף 3 פסוקים.

ונשאלת השאלה, מדוע אין פסוק כזה? הרי הוא בשימוש כה חשוב ומדוע אינו בפסוק אחד אלא מפוזר? ו

זה מופיע כפסוק בפסוקי אתה הורית לדעת שאומרים לפני ההקפות בשמחת תורה, ובעצם זה נאמר בהרבה תפילות, הן ב"יהי כבוד" בכל ביום בשחרית, והן בימים נוראים בתפילות, אומנם

וטהר לבנו – שמחת תורה

3 חלקיו נמצאים: בתורה שמות טו' יח' ובתהילים י' טז', ובתהילים צא' א'.

ויתכן, כי רק ביום ההוא – בזמן הגאולה, רק אז יהיה ה' אחד ושמו אחד, וזה פסוק מפורש בזכריה יד' ט' "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", אבל קודם לגאולה השלימה כביכול חסר באחד, כלפי מלכות ה' על הבריות שלא כולם מקבלים עול מלכותו עליהם, ולכן זה מפורז ב 3 פסוקים, אבל בזמן הגאולה נאמר "ויראות כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויטו שכם אחד לעובדך".

אומנם לכאורה יש פסוק בתהילים המופיע ב"אשרי" שמאחד הכל בסגנון אחר, "מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור", כי באמת ה' אחד ומלכותו בכל משלה, ואין חסרון חלילה, רק בנו בבריות החיסרון שעד הגאולה רוב בני האדם לא מכירים במלכות ה', ואינם עובדים אותו כראוי.

ואכן רש"י בסוף ואתחנן פירש את הפסוק "שמע ישראל ה' אלוקינו", שעכשיו ה' אלוקינו כי לא מוכר אצל הגויים, אבל "ה' אחד" בזמן הגאולה כל העולם יכיר במלכות ה' ויעבדו אותו.

אבל קצת קשה שכתוב בתהילים קמה' יג' "מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור", והרי ממשלת ה' תהיה בזמן הגאולה שאז כולם יכירו כוח מלכותו ויעבדו אותו, אז איך מתקיים "וממשלתך בכל דור ודור"? ואם תאמר הרי גם מלכותך מלכות כל עולמים עדיין לא ניכר כוח מלכותו, רק היות ובמציאות ה' מלך עולם ועד אפילו שלא כולם מכירים בו אז גם כך ממשלתו בכל דור למרות שאין כל הגויים מכירים במלכותו.

ואולי לכן האבן עזרא פירש שמלכות כל מלכי בשר ודם פוסקת אבל מלכות ה' לא פוסקת לעולם, וכן ממשל כל גויים נפסקת ואילו ממשלת ה' אינה פוסקת לעולם.

אבל לכאורה בפשטות הפסוק מתייחס אך ורק למלכות ה' ולא ביחס למלכות בשר ודם, וכן משמע בתרגום יונתן והמצודות דוד והמלבי"ם, ואם כן חוזרת השאלה הקודמת, וכמו כן היות וכתוב מלכות וממשלה הכפילות מלמדת אותנו שהם שני עניינים.

ואכן מצאתי כן במלבי"ם שכתב שאין לנו השגות במלכות ה' כי היא בכל העולמות שאין להם סוף, ולנצח, וכן אין לנו השגות ב"ממשלתך" דהיינו בהנהגתו כפי הפלאות והטבע שזה נקרא ממשלתו, שה"מושל הוא בחזקה", משא"כ "המלך בהסכמת ובחירת העם", כי ממשלתך היא בכל דוד ודוד - שהפלאות (והטבע) יתחדשו בכל דור לפי הדור ומי יוכל לספרם אחר שהם משתנים לפי מעשה הדורות:

וקצת התקשתי בהסברו של המלבי"ם, שהסביר שממשלה זה בחזקה, שקיים כל דור גם לפני ביאת המשיח, ולמרות שהגויים לא מכירים את מלכות ה' ומלכות זה כביכול בהכרת העם, כפי האמרה אין מלך בלי

עם, אבל איפה החזקה בממשלת ה' בכל דור, נכון שכתב שבכל דור מתחדש תגליות בטבע ופלאות שנעשים בכל דור, אבל איפה ה"חזקה", הרי גם בזה לא מכירים גויים שמנכסים את הטבע להם, ולא לחוכמת הבורא?

והנה מבואר בגמרא פסחים נו' שכשיעקב אבינו כשביקש לגלות את הקץ לבניו לפני שברכם ונסתלקה ממנו רוח הקודש, חשש שמא יש בהם פגם חלילה לכן אמרו כל השבטים יחדיו "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", שכולנו מאוחדים בה' יתברך, ואז יעקב אבינו אמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

ואולי המשמעות "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", שיעקב אבינו נתן לבניו ולעם ישראל ידיעה חשובה, שנכון שמלכות ה' תהיה מוכרת בכל העולם רק בזמן הגאולה, אבל בכל ימי הגלות דעו ש"כבוד מלכותו וממשלתו" נמצא בכל מקום בעולם ובכל דור ודור, כי בלי כוח ה' אין קיום לבריאה.

כי כל חומר הקיים בעולם עשוי מאטומים ובתוך כל אטום אלקטרונים נעים סביב הגרעין, והם נעים בלי מטען חשמל או סוללות והכוח לא נגמר, כי כוח ה' נמצא בכל חומר חזק שבעולם, וזה אולי כוונת המלבי"ם שממשלת ה' זה בחזקה שבהנהגת הטבע, ואולי זה נכלל במלא כל הארץ כבודו וכן בכבודו מלא עולם, ואולי גם בכוחו וגבורתו מלא עולם.

ומלבד מה שיעקב אבינו רצה לנחם את עם ישראל שלמרות שיש גלות ואולי ארוכה כי לא גילה להם מתי יגיע הקץ, ולפי מדרש אחד גילה להם ומיד נשכח מהם, אבל בכל אופן יתכן שהבינו שהגלות ארוכה, ואם כן השמע ישראל שאמרו בני יעקב הצדיקים שמאמינים בה' אחד, אבל היות ו"ה' אלוקינו" ועדיין לא מוכר בכל העולם, בכדי שלא יתקררו באמונת ה', אז חיזקם ב"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", וכאמור קודם.

אבל מה הכוונה ש"שם" כבוד מלכותו? ואולי יעקב אבינו ציווה את בניו עד סוף כל הדורות, שתפקיד בני ישראל ועם ישראל בכל הדורות עד הגלות הארוכה, לדעת ולפרסם שכל הטבע בעולם זה מתוך ממשלת ה' בעולם שמחזיק בחזקה את כל החומר שבטבע, כי התבוננות בכוח ממשלת ה' בטבע גורמת לראות בזה את כבוד ה' שמלא בכל העולם ועל ידי זה הם מקיימים "שם" כבוד מלכותו, ובכך מקרבים את הגאולה.

וברוך ה' מצאתי כענין דברי ששם ה' הכוונה לגבורת ה' שיגדיל שמו של ה' בעולם, בנביא ישעיהו פרק ל' פסוק כז' שכתוב "הנה שם ה' בא ממרחק" בוער אפו, וכבוד משאה, שפתיו מלאו זעם, ולשונו כאש אוכלת: ומפרש רש"י "שם ה' – גבורתו" שתהא לו לשם מה שיעשה לסנחריב. בא ממרחק - שיתקיים מה שהבטיח זה ימים רבים.

כבודו מלא עולם, משרתיו שואלים איה מקום כבודו, ברוך כבוד ה' ממקומו - המשך

ברוך כבוד ה' ממקומו: - ממקומו הוא יפן ברחמים ויחון עם המיחדים שמו ערב ובקר בכל יום תמיד. פעמים באהבה שמע אומרים:

מצד אחד מתחילים בקדושה שבמוסף קדוש קדוש קדוש ה' צבקות "מלוא כל הארץ כבודו": ומצד שני ממשיכים משרתיו שואלים זה לזה "איה מקום כבודו". ומצד שלישי

וטהר לבנו – שמחת תורה

שפעם ראשונה במתן תורה ה' הוריד את כל 7 הרקיעים כמצע על הר סיני, וכך כסא הכבוד כביכול ירד על הר סיני, ואז ה' השמיע את עשרת הדברות ובוחר בנו לעם, כך מכסא הכבוד ה' בזמן הגאולה ישמיענו שבחר בנו לעם הנבחר למרות שבזמן הגאולה כל הגויים שיישארו יקבלו עול מלכות שמים וה' ימלוך בגלוי על כל העולם כולו.

בכל זאת גם אז הגויים יעבדו את ה' מתוך אימה ופחד, ואילו עם ישראל יהיו ממלכת כהנים וגוי קדוש, שיעבדו את ה' בשמחה וישרים יעלוזו וחסידים ברינה.

מתנת פרידה וצידה לדרך

וההליכה מהבית וחזור לבית יקח זמן רב בכל זאת הברכה שלא יחמוד איש את ארצו תתקיים עד שובך לביתך המרוחק.

וממילא במשך כל הימים הללו שמתחילים משמחת תורה עד ז' חשוון יש צורך לשמור על קדושת כפי שהתעלינו בסוכות ולא לפגום חלילה, כך נזכה לגשמיות בשפע ברכה, כי שמרנו על רצף קדושה עד בקשת הגשמים בז' חשוון.

אז קדימה לעבודה!! שמרו על הקדושה, תחגגו בשבת בראשית אם לא נפלתם בימי החול שנותרו עד שבת בראשית, וגם תחגגו בראש חודש חשוון אם הצלחתם לסיים את תשרי בקדושה

ואז שמחה גדולה בז' חשוון כי הצלחתם במשימה החשובה, ובעזרת השם תקבלו שפע בגשמיות כברכת השם הטוב אמון.

ואומנם יש המשך, המשימה הבאה היא **חנוכה** בכותל בקדושה, שנוכל לשיר **בהלל** נדרי להשם אשלם **במצרות בית השם בתוככי ירושלים** הללו קה אמון, בברכת המשך שנה טובה ומתוקה וקדושה לכולכם, אתכם במאמץ לשמור את ההתעלות הלאה אמון ואמן.

משיב הרוח ומוריד הגשם

וממילא "מוריד הטל", זה שהגשמיות תרד ותתמעט, ויש בו גם משמעות לטל של תחיית המתים.

ומוריד הגשם, יש בו משמעות כפולה, להוריד שפע כפי שיהיה בתחילת ימות המשיח, ומשמעות הפוכה שירד כמות הגשמיות, אבל הרוח יהיה משיב שכל הזמן נקבל הרבה רוחניות בימות המשיח.

וברצוני לברך אותכם שנוזכה לברכה בגשמיות וברוחניות, אבל שנוזכר שהרוחניות תהיה יותר מהגשמיות, שהיא העיקר בחיים, ונוזכר שכל הגשמיות בעולם נעצרה וחיכתה לתפילתו של אדם הראשון שירד גשם, וכמו שכתב **רש"י בתחילת בראשית על הפסוק "טרם יצמח"**.

ונראה, כפי שכתבתי קודם, שכבודו מלא עולם, זה גבורת ה' וכוחו שמחזיק את כל הטבע שבעולם כאמור קודם שבכל אטום יש סביב גרעינו הפנימי אלקטרונים שנעים כל הזמן בלי מקור אנרגיה, כי זה כוח ה' וגבורתו **וכבודו מלא עולם** בכל חלקיק שבעולם.

אבל המלאכים שואלים **איה מקום כבודו** דהיינו **כסא הכבוד**, וכידוע מלאך אומר שירה בפני הקב"ה דהיינו לפני כיסא הכבוד פעם אחת בלבד, ואכן מכסא קודשו הקב"ה יפן ברחמיו לעמו וישמענו ברחמיו שנית לעיני כל חי להיות לכם לאלוהים.

חיזוק עצום מאוד מאוד שהתחדש כמתנת סיום החגים בתפילת ערבית, לאחר כאב בליבי שכל העבודה של ימים נוראים שהתחילו באלול עכשיו הסתיימו ...

אבל הקב"ה ברחמיו נתן חידוש לחזקני ולחזק יהודים צדיקים כמוכם שאתם פאר עם ישראל ומצווה להפיץ זאת לחיזוק עם ישראל אמון.

הנה בשמחת תורה התחלנו לומר משיב הרוח ומוריד הגשם, וכידוע גשם זה ברכה להצלחה בגשמיות. **אבל** אנחנו עדיין לא מבקשים גשם, רק מזכירים את גבורת השם שבכוחו להוריד גשמים.

ואת בבקשתנו לגשמים אנו דוחים ומבקשים רק בז' חשוון, וזאת בשביל שהאחרונים מעולי הרגלים יגיעו לארצם חזרה מעלייתם לבית המקדש בחג סוכות. **ולפי** זה יתכן שבעצם זה גורם שסוכות משפיע עד ז' חשוון.

כי הברכה המיוחדת שניתנה לעולי רגלים, **"כי אוריש גוים מפניך והרחבתי את גבולך ולא יחמוד איש את ארצו בעלותך לראות את פני ה' אלוהיך שלש פעמים בשנה"**, והמשמעות של הפסוק שלמרות שיהודים יגורו רחוק

ביום שמחת תורה התחלנו לומר משיב הרוח ומוריד הגשם, ונשאלת השאלה מדוע מזכירים זאת בתחיית המתים, וייתכן כי בתחילת ימות המשיח יהיה גשמיות בשפע רב לפצות על צער הגוף בגלות, ככתוב **זכריה א' יז' "כה אמר ה' צבאות עוד תפוצינה ערי מטוב ונחם ה' עוד את ציון ובחר עוד בירושלים"**.

ואולי מכאן מתוך מכלול הנושא והרעיון נשרש המילה **"פיצויים"**, למרות שבפסוק הכוונה שיתפזר טוב מכל צד והרבה טוב, אבל התוצאה היא שיהיה פיצויים על סבל הגלות, עד כדי כך שלחם יצמח על עץ, וכן בגדים יגדלו על עצים.

וכמה שנתקדם יותר לכיוון האלף השביעי יתחיל הגשמיות לרדת ואילו הרוחניות לגדול, עד שלפני ערב של אלף שנות המשיח יהיה אור רק רוחניות כדברי **רש"י סוף זכריה**.

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

וטהר לבנו - בראשית

והודו לה' בספר חמישי זה

"הושלם" כל סט "חמישה חומשי תורה"

אנא התפללו ותפלי הנכבד אברהם בן שושן נ"ו
יציח ונתשרה ברכה גדולה בעסקיו אמן.

אפשר לקבל את בראשית חינוס –

ושאר כרכי הסט כרגע נגמר מתוך ה-1000 שהודפסו – אפשר להזמין, ובקרב ב"ה יצא עוד

אצל: יוחנן ריינר אשדוד – רבא 9/16 מהיום = או בבני ברק רח'
דבורה הנביאה 11 רק לאחר החגים 0527120333

